

Φασουλής και Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Α'.

Φ.—'Ασθενήσαντος μοιραίως τοῦ Ρεσὶδ τοῦ Τουρκαλά,
ποῦ τὰ πράγματα μὲ τοῦτον δὲν ἐπήγανε καλά,
σπεῦσε σ' ὅλους ν' ἀναγγεῖλῃς
ὅτι νέος τώρα φθάνει
πληρεξούσιος τῆς Πύλης,
ποῦ τιμᾶται στὸ Ντιβάνι.

'Ονομάζεται Χράντ' Ἀμπρο, καὶ θαρρῶ πῶς δὲν τὸν ξέρεις,
εἶναι Σύμβουλος τῆς Πύλης κι' ὅλα μὲ μισὰ τὰ κρίνει...
ἐγνωρίστηκε μὲ τοῦτον κι' ὁ δικός μας ὁ Λευτέρης,
ὅταν πῆγε στὴν Ἀγγλία γιὰ τὴν δόλια τὴν Εἰρήνη.

'Ασθενήσαντος λοιπὸν
τοῦ Ρεσὶδ, καθὼς προεῖπα,
καταφθάνει μὲ σκοπὸν
ὁ Χράντ' Ἀμπρο, παραλαπίπα.

Βρὲ καλῶς στον, βρὲ καλῶς στον
τὸν Ἀρμένι μας τὸν λῶστον,
ποῦ θὰ φάῃ καὶ θὰ πιῇ καὶ θὰ μᾶς καλοκαρδίση
κι' ἕνα νέον ἄμανὲ θὰ μᾶς γλυκοτραγουδήσῃ.

Βρὲ καλῶς στον, γκέλ μπουρντᾶ
μὲ τὸ τόσο Μπεϊλίκι,
ποῦ χεῖς μέσα σου σεβντᾶ
νὰ τελειώσῃς τὴν Συνθήκη.

Εἶναι μέγα γεγονὸς
ποῦ μᾶς ἤλθεσ ἐδῶ πέρα
γιὰ ν' ἀλλάξῃς τὸν ἀέρα.

Καὶ καθέννας κεχηνῶς
τὸν Χράντ' Ἀμπρο χαιρετᾶ
καὶ στὰ μάτια τὸν κυττᾶ.

Τόκα μία τὸ ποτήρι
κι' ἔξω κάθε μας καὶ μὸς...
εἶναι κόσμον πανηγύρι
ἕνας τέτοιος ἐρχομός.

Νάτος μέσ' ἀπὸ τὴν Πόλι
ὁ Χράντ' Ἀμπρο, βρὲ παιδιά,
ποῦ θὰ κάνῃ περιβόλι
τὴν θλιμμένη μας καρδιά.

Περιλάλητος Εἰρήνη, παῦσε πιά νὰ παραπαίῃς
μὲ σπαθιά καὶ πυροβόλα...
'μπρός ἐμεῖς καὶ πῖς ὁ Μπέης
θὰ παγιωθῇς καθ' ὅλα.

Τὶ καλὰ μᾶς φέρνεις Ἀμπρο... χίλια δαὶ καλὰ σὰς φέρ-
νω, ποῦ θὰ πῆτε τὴν τοῦτα;

καὶ θὰ παίξετε λαγοῦτα
γιὰ τῆς Πόλης τὸ Κουθέρνο.

'Πές μας τα καὶ μὴ μᾶς ρέθῃς,
'πές μας τα καὶ μὴ μᾶς σκάνῃς...
'πές μας, Ἀμπρο, τί γυρεύεις,
καὶ τί σκέπτεσαι νὰ κάνῃς.

Μάθετ' ἐμπιστευτικῶς
κι' ἐν τιμῇ σὰς βεβαιῶνω
πῶς κι' ἐγὼ γιὰ σὰς καὶ μόνο
θάμαι συμβιβαστικῶς.

Στάσιν ἄφογον κι' ἐγὼ
κατὰ πάντα θὰ τηρήσω...
δίχως νὰ πολυλογῶ
δὲν θὰ σὰς στενοχωρήσω.

Τὸ Ντιβάνι παραγγέλλει
'στῆς Ἀθήνας τοὺς ἐν τέλει
νὰ μαζέψουν τὰ μισὰ τῶν
καὶ νὰ λθοῦν στὰ σύγκαλά τῶν.

'Ἰδατε καὶ στοὺς Βουλγάρους πόσο τὸ τρανὸ Ντιβάνι
ἀνεξίκακον ἐφάνη.

Υπεχώρησε καθ' ὅλα τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα
κι' ἐτελείωσε μ' ἐκείνους, κι' εἶναι τώρα μέλι γάλα.

'Πῆρε καὶ τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Σαράντα τὸ Ντιβάνι,
καὶ γιὰ σὰς πολλὰς θυσίαις
εἶναι πρόθυμος νὰ κάνῃ.

Μὴν προσέχετε σὲ τοῦτον καὶ σ' ἐκείνον τὸν μαγκούτη,
πρέπει νὰ συμβιβασθῇτε
κι' ὁμοφώνως νὰ δεχθῇτε
κάθε σπῆτι τῆς Ἀθήνας νάνα, Τούρκικο Βακούφι.

Καὶ γιὰ τὴν Ἰθαγένεια
σὰς ἐμιλῶ μ' ἐυγένεια.
Διακαῶς ἐπιθυμεῖ τῆς Πύλης τὸ Ντιβάνι
κι' οἱ κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν νὰ γίνουν Μουσουλμάνοι,
κι' ἕνα φεσάκι κόκκινο νὰ βάλουνε σὰν φίλοι
καὶ φόρο κεφαλιάτικο νὰ δίνουνε στὴν Πύλη.

'Ετσι θαρρῶ πῶς καθεμιά πληγὴ μας θεραπεύεται,
μὰ μοῦπαν καὶ γιὰ τὰ νησιὰ νὰ μάθω τί σκοπεύετε,
κι' ἂν καὶ τὴν Χρὶς μᾶς δώσετε μετὰ τῆς Μιτυλήνης
τότε Χαρέμι καὶ χαρὰ παντοτεινῆς γαλήνης.

'Ἄν ἄφωνοι φιλήσετε τῆς Πύλης τὴν ποδιά,
τότε δὲν θὰ μιλῶναι,

'Ο Μπέης Ἀμπρο, ποῦλθε νὰ συνεννοηθῇ.
κι' ὁ Φασουλῆς κρυφίως τὸν παρακολουθεῖ

τότε θὰ σὰς φιλήσω
ἐκεῖ ποῦ σὰς ἐφίλησε κι' ἡ μάννα σας, παιδιά.

Εἰς τὸν Χράντ' Στρατοὶ καὶ Στόλοι
σκοῦξετε: χαῖρ ὅλα,
ἄλλοιως φεύγω γιὰ τὴν Πόλι
καὶ σκεφθῇτε το καλὰ.

'Ὡς ἂν φίλος, κύρ Λευτέρη,
ἔλα δῶσε μου τὸ χέρι,
καὶ θυμήσου πῶς μιὰ μέρα
'γνωρίστηκα μ' ἐκεῖ πέρα
στὴν τρανὴ τὴν Ἑγγλιτέρα.

Χαῖρε χαῖρε κι' εὐδαιμόνει
καὶ ποτέ σου μὴ λησμονεῖ
τὴν Συνθήκη τὴν τελεία,
ποῦ γινε μὲς στὴν Ἀγγλία.

'Ἄλλως τὴν ἄναχωρεῖ
ὁ Χράντ' Ἀμπρο μὲ μπουρὶ
νὰ σὰς βγάλῃ κι' ἄλλ' ἀγγούρια.

Πᾶν γιὰ νὰ πῶ στὴν Πύλη
τὸν Ρεσὶδ νὰ ξαναστείλῃ
μ' ἀντισχέδια καινούρια.

Κι' ἂν καθόλου καὶ μὲ τοῦτον δὲν ἀλλάξετε κεφάλι,
ἴσως νὰ λθῶ τότε πάλι

συμβιβαστικῶς σὰν τώρα μὲ συμφερωτέρους ὅρους
κατὰ πάντα διαφόρους,
καὶ θὰ ὀρῇτε τὴν Ἀρμάδα νὰ κουρνιάσῃ στὰ νερά
τοῦ μεγάλου Ναγαρά.

'Ὅλο διαπραγματεύσεις ὁ Λευτέρης κι' ὁ Βεζύρης,
ἀντισχέδια δικὰ μας καὶ δικὰ σας... τί χαρά!
ἔως ὅτου νὰ μ' ἐπείσῃς κι' ὁ Ρεσὶδ ὁ καινομοίρης
κάποιο Ντρήτων ν' ἀγοράσῃ χάρισμα χωρὶς παρὰ.

Τέτοια φίλικα λαλῶ
καὶ πηγαίνω στὸ καλὸ.
Κι' ὅσο γιὰ τοὺς αἰχμαλώτους σὰς τὸ λέμε φάνερα
πῶς δὲν δίνομε παρὰ.

Κι' ἂν μᾶς τρῶν τὸ σεκλέτι καὶ γι' αὐτοὺς τοὺς φουκαρά-
εἴθε πάντοτε ἐδῶ πέρα ν' ἀπομείνουν γιὰ καλὸ τους... [δες
ἄσες ἐπείσῃς γιὰ τοὺς νὰ πληρώσῃτε παρὰδες,
ποῦ σὰς εἶχαν ἐπιτρέψει νὰ τοὺς πιάσῃ αἰχμαλώτους.

Φ.— Τὸν Χράντ' Ἀμπρο δὲν τὸν εἶδες, ποῦ μᾶς κάνει
πανηγύρι;

Π.— Δὲν τὸν εἶδα, Φασουλῆ μου, τὸν καινούριο μουσαφι-
ρη.

Φ. — Μὲς' στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας δλοένα καμαρώνει
καὶ τὰ μάτια του γλαρόνει.

Γειά σου, Μπέη, ποῦ μᾶς φέρνεις ἄνω κάτω τῆς χολαῖς,
γειά σου, μούρη μας μαριόλα...
ἔτσι μάλιστα... ποιὸς λέει μὲ τοὺς ὄρους ποῦ μᾶς λές
πῶς δὲν θὰ τελειώσουν ὅλα;

Τώρα σίγουρα θὰ γίνῃ
συνεννόησις τελεία,
κι' ἀδιάρρηκτος Εἰρήνη
κι' ἀδιάσπαστος φιλία.

Θὰ λησμονηθοῦν σεκλέτια
καὶ μεγάλα καὶ πολλὰ,
καὶ σ' τὰ πέντε Βιλαέτια
ξεφαντώματα τρελλά.

Εἶσαι, λέν, ἀνοικτομμάτης
κι' ἕνας ποῦρος διπλωμάτης
ἐκ τῶν σπλάγχχνων τῆς μητρός.

Εἶσαι κάλτσα τοῦ διαβόλου,
καὶ δὲν φαίνεσαι καθόλου
τὸ κουτόχορτο νὰ τρῶς.

Ἔλα κάθισε, καλὲ,
νὰ μιλήσωμε σοφὰ
ξαπλωμένοι σὲ σοφὰ
μὲ μαρκοῦτσι ναργιλέ.

Ἔλα δίπλα μας, Ἀρμένη καὶ Νεότουρκε γαλίφη
κι' ἀντιμούτσουνε μέγαλε τοῦ Μωχάμετ τοῦ Καλίφη.
Δεῖξε μας πῶς εἶσαι Μπέης, ὅπως ἔχε σοδαρό,
γέλα μας νὰ σὲ γελοῦμε νὰ περνοῦμε τὸν καιρό.

Καὶ μὲ τούταις τοῦ πολέμου τῆς ἀγιάτρευταις πληγαῖς
ἐμεῖς ἔχομε κουράγιο νὰ σκαρώνωμ' ἐκλογαῖς.
Ναὶ μὲν ὅλους μᾶς κλονίζουσιν ὁρὸ πολέμων κλονισμοί,
ὅμως πρέπει κατὰ γράμμα νὰ τηροῦνται κι' οἱ θεσμοί,
καὶ σὰν ἡλθες στήν Ἀθήνα δίχως κόκκινο φεσάκι
ἐμεῖς βγάλαμ' ἐδῶ πέρα Βουλευτὴ τὸν Θανασάκη.

Γ

Π. — Καὶ μᾶς εἶπανε, Χράντ' Ἀμπρο, πῶς ἡ φίλη μας
ἔγινε μὲ τοὺς Βουλγάρους σύμμαχος ἐκ περισσοῦ,
κι' ἔχουνε στενὴ φιλία κι' ἔχουνε μεγάλη σχέση
τὸ καλπάκι καὶ τὸ φέσι.

Εὐλικρίνεια καὶ πίστις κι' ἀφιλοκερδὴς ἀγάπη,
φίλ' οἱ δύο νικημένοι,

Βούλγαροι καὶ Τουρκαλάδες τρῶνε τώρα τὸ κιμπάπι
μὴ γιὰ πάντ' ἀδελφωμένοι.

Ἀσπασμοὶ τῶν Νεοτούρκων μὲ τῆς Σόφιας τὰ ψοφίμια,
κι' ὁ Σαβῶφ γυρνᾷ στήν Πόλι καὶ μετρά τὰ καλντερίμια
καὶ μὲ Τούρκους περπατεῖ,
κι' ἐναντίον μας ζητεῖ
συμμαχίαις νὰ σκαρώσῃ
κι' ὅπως πρὶν νὰ μᾶς σαρώσῃ.

Γειά σου, τρομερὲ Σαβῶφ, ἔλα κάπνισε τσιμποῦκι,
φτύνε κι' ὅσους σὲ πειράζουν,
καὶ σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ σύμμαχοι Βασιβουζοῦκοι
τοὺς συμμάχους των σπαράζουν.

Ἀγκαλιάζονται δὴρ τίγρεις, δὴρ θηρία σαρκοδόρα,
καὶ γιὰ τὰ γκαλιάσματά των ὁ Λεβάντες χαίρει τώρα.
Ἀγκαλιάζονται σφικτὰ
δύο τέρατα φρικτὰ,
καὶ σ' τὸν Αἷμον ἡσυχία
μέλλει νὰ παγιωθῇ...
φτοῦ μιὰ τέτοια συμμαχία,
φτοῦ τῆς νὰ μὴ βασκαθῇ.

Δ

Φ. — Ὑστερ' ἀπὸ τόση ζάλη
τὴν ὥραιαν Ἀμαζόνα
ἔτοιμη τὴν βλέπω πάλι
γι' ἄλλον ἱερὸν ἀγῶνα.

Πάλι τῆς φωνάζουν: τράβα
καὶ πολέμησε ξανά,
Ἡφαιστείου χύνουν λάβα
τῆς Ἡπείρου τὰ βουνά.

Πάλι πάνοπλοι χοροί,
φτερωμένη φουστανέλα,
πάλι βαργολιγερή
χαρὰκώματα δρασκέλα.

Ἐκναδρόντησε γενναία μὲς' στήν κοσμοχαλασιά,
βλέπω τώρα καὶ γυναῖκες νὰ φοροῦν ἀρματωσιά,
κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα μὲ φωτιαῖς ἀρμάτων ὅλας
περγελόνε τῆς Μπελλίνσκη μαχειριά καὶ κατσαρόλας.

Καὶ κυττάζω μὲ τὴν λόγχῃ νέους μαχητὰς ἀλκίμους
νὰ τρυποῦνε σὰν καὶ πρῶτα τοὺς φονιάδες τοὺς ἀτίμους.
Μὰ κυττάζω καὶ τὸν Ἀμπρο, ποῦ μὲ τέχνη ζηλευτὴ
θέλει νὰ μᾶς συμβιβάσῃ,
καὶ καλῶ γι' αὐτὸν Μουφτὴ
καὶ Παπὰ νὰ τὸν διαβάσῃ.